

LUNDE HUNDEN

NR 3/85

God Jul
Gott nytt år

Maya
85

Så har vi lagt ytterligare ett år till dom andra. Det är fantasiskt så fort tiden har gått när man blickar bakåt. I början på året tycker man att man har gått om tid framför sig men så helt plötsligt är det december igen. Då upptäcker man att bara en bråkdel blivit uträttat av det man bestämde på nyåret. Året som gått har varit på både ont och gott. Vi har förlorat några av våra hundar, men det har också tillkommit en del valpar. Vi har haft en trevlig och välbesökt "Gränsträff". Det är mycket glädjande att så många av våra Norska vänner kom till träffen. Vi svenskar får inte glömma detta när det är dags att träffas i Norge.

Det har förekommit en hel del ^{på} Lundar utställningarna. (Det kunde ha varit betydligt flera)

Vi har också haft möjlighet att göra propaganda för vår ras. Jag tänker då på sådana tillfällen som "Hundens dag" på Axvalla travbana och Stockholmsutställningens "Rasparad" och monter.

Jag måste tyvärr ta fram pekpinnen lite i år också. Det kommer in på tok för lite önskemål och idéer från våra medlemmar.

När det gäller vår tidning är det en mycket liten klick som engagerar sig. Alla måste ju förstå att en förening och dess tidning blir så bra eller dålig som medlemmarna gör den.

Vi bor ju väldigt utspridda i vårt avlånga land och har många gånger svårt att träffas. Därför anser jag att vår tidning har en stor funktion att fylla. Där kan vi debattera och ventilera våra frågor och frågor.

Jag vill uttrycka en förhoppning att 1986 skall bli ett rikt och givande år för våra hundar och vårt sällskap.

Det är ju en något udda och säregen ras vi har, som fordrar en särskild omtanke och skötsel för att trivas och föröka sig på rätt sätt.

Jag önskar er alla en riktigt God Jul och ett Gott Nytt 1986

Björn.

PS. Glöm inte att saltade vägar och stigar är av ondo för hundens fötter. Måste du gå på sådana ställen bör du skölja av tassarna när du kommer hem.

Och du, tänk på att för mycket av den goda julmaten inte är bra, varken för dig eller hunden.

DS.

Två små händelser från vår sommar med Lommi.

Noviserna på utställning.

Minns ni er första utställning? Vi har varit på vår i sommar, varken Lommi, husse eller matte hade ens sett en utställning. Så hur skulle vi klara detta? För min inre syn såg jag Lommi göra en tvärnit så fort vi kommit in i ringen, och sedan sitta orubblig på baken, hon är bra på det.

Jag hade aldrig tänkt mej att hamna i denna situation, för min inställning har varit: en hund har man för att man tycker om den, punkt och slut. Men våra norska vänner försökte övertyga oss om, att vi borde ställa ut. De tom. skaffade anmälningsblanketter, och till slut var det bestämt. Vi skulle gå.

Vad jag led, när dagen närmade sig. Till slut tröstade jag mej med tanken, jag i yngre dar brukade använda inför ett tandläkarbesök "Det är över på någon timma".

Eftersom vi vistades i vår sommarstuga, som är belägen på en ö, fick vi börja dagen tidigt med först båt- och sedan bilresa.

När vi kom till utställningsområdet mötte vi stolta hundägare och hundar med band på kopplet. Oj då, tänkte jag, det är så de fina och duktiga hundarna ser ut när de går hem.

Klockan sniglade sig fram, tills det var Lundehundarnas tur. som tur var visades hanhundarna först, så man fick titta på dem. Det enda jag visste var, att jag skulle ha hunden på min vänstra sida och gå motsols.

Men Lommi var på gott humör, så vi kom oss runt, fråga mej inte hur, och hon placerade sig som tvåa bland ungtikarna. Och jag fick den verkliga överraskningen - band, att sätta på kopplet. Men när vi skulle in i gen tillsammans med de vuxna tikarna, hände det jag väntat på, Lommi satte sej, och det var verkligen trögt att övertala henne att gå. Till slut lyckades det, men vi var säkert ett bedrövligt par.

Emmellertid, när vi gick hem hade Lommi sex band och två rosetter på kopplet, vi var helt omtumlade.

Och vad i all världen betydde de olika färgerna? Våra vana utställningsvänner förklarade, och senare har vi läst och lärt oss detta.

Men nu undrar jag, ska man våga sig på detta igen?

Ja detta var en glädjens dag med Lommi, med vi fick också en med oro och vanda, vilket jag berättar om på följande sidor.

På vår sommarö finns ett gammalt stenbrott och överbliven sten ligger i massor dels inne på land och dels ut i havet som en pir.

I närheten av detta hade husse lagt ut en ålkista, och en dag gick han för att ta upp den.

Som vanligt svansade Lommi med. Efter ca. en timma kommer husse tillbaka, springande och ensam. vad hade hänt? Jo, Lommi hade förvirrat sig in i stenbrottet, förmodligen följt någon spännande doft. Vi hade några dagar tidigare sett en mink försvinna in där. Men Lommi kom inte ut igen, utan satt och gnällde. Ljudet ekade bland stenmassorna, så var fanns hon? Till slut hade husse lokaliserat henne, och sprang då hem efter verktyg att bearbeta stenarna med. Försedda med spett och slägga sprang vi allt vi orkade och komna halvvägs nådde oss Lommis förtvivlade ylande. När vi väl kom fram satt hon knäpptyst. Men husse visste ju ungefär var hon fanns, så det var "bara" att sätta igång och baxa sten. Och där flyttades stenblock ska jag säga. Man har oanade krafter när det verkligen gäller.

Tankarna virvlade under tiden: Tänk, om vi inte klarar detta själva. Kan man anlita en gränskopa utan att riskera skada hunden? Finns det förresten en sådan här på ön?

Hur länge vi höll på vet jag inte, kanske en timma eller två, men så ropar husse: "Jag tror hon är här, kom och titta". Och vilken underbar känsla, när vi såg blänket av hennes ögon, när ljuset föll in. Men hon satt lågt in. Ingen av oss är någon vidja, med jag är minst tjock, så det fick bli på min lott att försöka åla mej in, efter att husse undersökt att alla flyttade stenblock låg stadigt. Så av med alla kläder som kunde haka fast, jag försökte först iklädd långbyxor och t-shirt, men nådde då bara just så att jag nuddade nosspetsen. Alltså backa ut och av med långbyxorna, och så åla igen. Och se, nu fick jag tag i halsbandet. Men frågor som hela tiden malt, blev nu brännande. Satt hon fast på något sätt? Lyft och dra försiktigt, försök få plats med andra handen också, och det gick bra. Jag fick ut henne alldeles hel och oskadd. Slutet gott allting gott, men husses kommentar var: Hädanefter går jag inte ut med henne utan att ha spettet med.

Lommis matte.

En liten hälsning från oss i Östergötland.
Här har vi nu fått lite snö, tiden springer i väg och snart är
detta år slut, och hoppas att nästa år skall bli bra för oss alla.

Mina hundar mår bra, Bodil är lycklig mor till
3 valpar, 2 tikar och en hane, som föddes den 22 okt.
De är mycket söta, livliga och näpna små valpar på 5 veckor. Mamma
Bodil och Pappa Charmör är stolta föräldrar och vaktar valparna mot
de andra hundarna. Randi pensionären bor för det mesta i stan, hos
Gunilla, som har flyttat hemifrån, men vill inte helt bo ensam, utan
har sällskap av Randi. Randi finner sig väl hos Gunilla och kommer
nästan varje veckoslut hem, till de andra Bu-^s-hundarna.
Sally-Ling lär, hoppas skall efterträda Randi, som en bra mor till
valpar, sedan har vi Fonzo som blir 1 år 15/1 86 .. Så det går livat
till på Pigunetts kennel.

Alla hundarna är snälla och sams, och leker bra med varandra.

Nu får jag sluta mina små rader med att hoppas
att alla har det bra och alla är välkomna till Pigunetts kennel, ute
i Kolmårdsskogen i Östergötland. Ring Före 011/60866.

*Hälsningar
Från Bopegren.*

*Vi önskar alla
God Jul &
Gott Nytt År
Pigunetts Kennel*

*Från Anette
Gunilla & Bopegren
Bäckersväg
61600 Åby*

tel. 011-60866

Lunnehundsvänner.

Tillåt mej om än i ringa grad men endock bidra med lite utfyllnad till vår trevliga tidning. 8 år har nu förunnit sedan vår Solej kom till oss. Efter ett strapatsrikt liv i nära 60 år och vittomfattande kontakt med djur av alla de sorter så vill jag ha sagt utan att säga för mycket "Solej är det bästa som hänt oss". Tänk vad jag håller med den gamle mannen som släntrande och något sludrande ställde sej framför mej och hunden och sa följande tankvärda ord " Där du har du en kompis som aldrig sviker dej". Ja kanske var det den mannens bästa erfarenhet av sitt liv?

Jag måste berätta för er hur det kom sej att jag började att intressera mej för just Lundehunden.

Efter två slitsamma år som husdjurskonsulent i Uppsala såg jag mej tvungen att göra något radikalt åt min situation. Så jag packade bilen full av nödvändigheter och styrde kosan mot Norge, efter en tids sökan-
de i fjordarmarna fann jag vad jag sökte. En lämplig räktrålare innköptes, manskap påmönstrades och efter div. Komplettering och bukkring bar det av ut på Norske Havet för garndrift och räktrålining i fjordarna, men det är nu inte de jag skall tala om utan dess mer om vad som hände en stormig dag i Moldefjorden i lä bakom Otrøy, jag låg i min koj och läste en bok av en Norsk skald, han skrev i förordet en liten historik om en tid då han hyrde in sej i en hytte i Rössnesvåg på Vaeröja, han tala där om en lustiger hund med sex tår och som hade ett egenartat kranium, så talade han om vilken stor betydelse den hunden hade för öns befolkning i synnerhet i tidigare generationer, ja till och med livsavgörande betydelse. Jag läste och begrundade och min fantasi

fick alldeles extra näring, så jag bestämde mej för att utröna vad det här var för en skapelse i vår herres örtagård. När jag så var i Kristiansund för lossning och bunkring så passade jag på att besöka biblioteket därstädes och frågade då om de hade någon bok om hundar, det fanns men tyvärr så fanns det bara en pennteckning av lundehunden, så av den fick jag uppfattningen att den var en nära kopia av gråhunden, men efter diskussion med bibliotekarien så skulle jag få en bok från referensbiblioteket i Oslo, så skedde. nu hade jag beskrivning och en färgsatt bild på Lundehunden. Nu började jag smida planer på en konfrontation i naturlig miljö. Genom att köpa in filmutrustning i nord-Norge samt torsklever i Lofoten så skulle jag finansiera en expedition till Vaeröj och retur till Trondhejm. Men ödet ville något annat. Tre veckor före tilltänkta resa på räktrålning i Romsdalsfjorden fick jag per radio besked om en kommande storm och eftersom stormar kan blåsaupp på kort tid vid den delen av kusten så beslöt vi oss för att snarast möjligt bärga ca. 50 garn som låg ute i öppna havet, men vi hade inte bärgat hälften när stormen var över oss samt att en man fick sin ena hand skadad, normalt skulle vi ha gått längre ut till havs och slängt drivankare och ridit ut stormen, men på grund av handskadan så beslöt jag mej för att söka mej in i en fjord, men eftersom det även billdats springfloöd så det var som att forsera ett vattenfall, vi fick brottsjöar som höll på att sänka oss, i-vart fall spolades livbåt och livflotte överbord och i maskinrummet forsade vatten in och ljuset ombord slocknade allt vart svart och maskin höll på att stanna, men som jag brukar säga, det var en stark hand som formligen lyftade oss in i fjorden och i lä bakom en ö, vi var bärgade, men allt var sargat och skadat ombord. Eftersom det hade varit kostsamt och tidsmässigt ohållbart att tänka på en resa till Lofoten och Vaeröy samt att vi ombord fått

nog för en tid frammåt. Min tid i Norska vatten hade gått till ända ett år och sju månader och nya uppgifter väntade i Göteborg.

Efter en tid hemma så nämde min fru om att det kanske vore trevligt med en hund i huset, då talade jag om för henne om denna Lunnehund som hade bitit sig fast i min armhjärna. Sagt och gjort efter konsultation med Norsk Kennelklubb fick vi tips om en Svensk uppfödare, valp påtingades, men tyvärr så gick det galet Tiken fick kancer valparna krarade sej inte. Men skrutt den som ger sej, med benäget och fint bistånd av Svensk Kennelklubb hade man snart sparat ännu en Lundemor i välsignat tillstånd och dagen randades då vi i rykande snöstorm och isgata fick avhämta det lilla livet i bergslagen, en resa inte förutan spänning och massor av valptjut ett tjut som fick varje annat vargtjut att förblekna eller uppfattas som melodiskt, men döm om vår förvåning när hon efter en halv macka och lite lättöl förnöjt somnade och vaknade upp i sitt nya hem i en alldeles egen hundkorg. Men ve och fasa, när hon slog upp sina ögon och kom underfund med att hon kanske föresten av sitt liv kanske skulle behöva ligga aldeles ensam i en egen säng för resten av livet. följaktligt släpade hon kring med sin säng och gnydde och signalerade på alla sätt att hon inte godtog en egen sovplats, ja det hände vad som med all sannolikhet händer i de flesta hundhem, hon har nu i snart åtta år sovit mellan Husse & Matte.

Vår önskan var väl att vi skulle bli välsignade med någon valp eller kanske fler, men icke säger Nicke. När så äntligen Solej och Viktor vid en picknick i det gröna uti det kända Skara göra sitt bästa för att sörja för sin arts fortlevnad, ja det hela såg ut arta sej till det bästa, men det ville sej inte riktigt, i halvgånget stadie drabbades Solej av dubbelsidig lunginflammation samt vatten i lungorna, och inte förbättrades hennes status när hon på ett vist ställe att

känt djursjukhus här i Göteborg överdoserades med antibiotica, följden av det hela resulterade i att hon kastade sina halvgångna valpar. Stor sorg i Torslanda, men Solej klara det hela bra, dess bättre, sedan dess har hon varit kallsinnig till karlfolk. För övrigt mår damen i fråga prima, äter allsidig kost tillsatt med mineraler och torsklevertran. Favoritsysselsättning skubba i skogen och allra helst vara med husse på fiske bland klipporna i fagra Bohuslän. Men toppen i tillvaron är att hålla schow på nördstadstorget där så många tanter kommer fram och talar om hur söt hon är. dess värre har ingen ännu talat om hur söt husse är, ack ja.

För övrigt tycker nog Solej att det vore Toppen med en släktträff i Göteborg, lämpliga lokaliteter finnes förslagsvis vid Torslanda numera nedlagda flygterminal, med flera bra ställen. Det vore väl kul?

Å så här i slutklämmen av 1985 så vill vi naturligtvis passa på att hälsa alla klubbmedlemmar en riktigt Glad och God Jul samt ett riktigt Gott Nytt År.

Tore & Gunvor & Solej

God Jul
Gott Nytt År

Ice'stops Kennel
Maud och Göte

LUNDECOCKS KENNEL. ÖNSKAR God Jul & Gott Nytt År.

VALPAR FINNSTILL SALU AV RASEN
AMERIKANSK GOCKER SPANIEL.

Födda: 4/12-85

"SNÖRET"
Hunader.

FOTO: MAIJA

Johnny Andersson
Pl. 1739. S:a Lövåsen
54200 MARIESTAD

0501-26054

DE GAMLE ER ELDEST

Norsk Lundehund-veteran fra Bærum på triumftog på Nordkalotten.

Heggelundens Tina N 691/76 - vi får ta med reg.nr. fordi det også fantes en lundehund til med navnet Heggelundens Tina - hun var riktignok aldri utstilt, men gjorde usedvanlig god nytte for seg på elgjakt i Agder - dro 18.6. via Elverum-Trysil-Røros-Sundsvall-Skellefteå til Rovaniemi ved Polarsirkelen i Finland, hvor det var internasjonal hundestilling med 152 forskjellige raser og nærmere 1200 hunder påmeldt. Det var 28 raser hvor det bare var 1 enkelt representant påmeldt, mens det på den annen side var 51 labrador retrievere og 51 Golden retrievere og hele 56 Schäferere.

I 1977 fikk Tina sitt første C.A.C.I.B. - Certificat d'adaptabilité de Championat international de Beauté - dommerens innstilling om at hunden er verdig til internasjonalt utstillingschampionat - i 1979 ble hun Norsk U.Champion på Hallingdalsutstillingen og i 1983 Svensk U.Ch. i Haparanda, mens utstillingen dagen etter i Tornio var på glohet asfalt i rekordvarme, hvor hun naturligvis ikke trivdes og en annen norsk lundehund strøk av med championatet og CACIB. Det er ikke uten grunn at Norsk Lundehundklubbs emblem har en hvit labb på gress-grønn bakgrunn, det er på gress og ute i naturen at lundehunden trives best.

I 1984 var Tina med til Tønsberg igjen, denne gangen fordi hennes sønn Fjellfuglen Timian skulde stilles ut sammen med sin far N.U.Ch. Kim og dennes kullbror N.U.Ch. Snadd foruten Lyra, som er datterdatter av Tinas mor. Det vilde bli rene familietreffet. Her fikk Tina sitt 3. CACIB.

På Norsk Lundehundklubbs utstilling på Hauger i 1984 ble veteranen Heggelundens Tina ikke bare beste veteran på utstillingen, men også 2 BTK, d.v.s. nr. 2 av alle lundehundtispene - her ble det uttalt i kritikken: "Ingen kan se at dette er en veteran."

Da utstillingen i Rovaniemi skulde holdes på Skistadion, regnet jeg jo med at det var på gressunderlag, så da var det fristende å prøve seg igjen. Gikk det godt vilde N. o. S. U.Ch. Heggelundens Tina ikke bare kunne bli SF U.Ch. og dermed Nordisk U.Ch., men hun vilde også kvalifisere seg for titelen Internasjonal U.Ch.

Tro det eller ei, det var en liten asfaltert parkeringsplass som var underlaget for bl.a. den ring hvor lundehund skulde bedømmes - og det var rekordvarme også denne gangen i Finland. Kanskje det **finske** turistbyrået skulde spandere ferieturer på oss for å sikre godvær?

Vel, dommeren var begeistret for Tina og skrev denne kritikken:

"En mycket bra representant för sin ras med alla specialnyanser.
Prima huvud. Proportionalig bra rygg.
En trevlig bekantskap.
För att vara tio år gammal i prima kondition."
1 AK 1 VK Cert.CACIB BIR SF UCH HP
1 Vetk. CK HP

og så fikk vi specialeskorte til sekretariatet for å hente premier. Det ble sagt en hel del av speakeren om LUNNIKIORA, men da det ikke ble gjentatt på svensk, vet jeg ikke hva som ble sagt. Vi representerte Norsk Lundehund både under BIG (best i gruppen) og beste veteran, men noen videre premiering ble det ikke - som ventet.

Neste dag gikk turen ~~vi~~ videre over Ivalo, Karasjok, så Lakselv og til Nordkapp, hvor jeg aldri hadde vært, selv om tidligere Nord-Norge tur hadde ført meg både til Kirkenes og Hammerfest for 24 år siden. Det er synd å si at Nordkapp-turen bød på det store gode været, men vi har da vært der.

Ellers var været strålende sydover til Alta, Bjerkvik og Bodø med en snartur utom Værøy, hvor vi riktignok ikke kom oss til Mostad, hvor jo rasen ble bevart. Noen kaller den jo fortsatt Mostad-bikje, men vi fikk da hilse på Linesvikens Edda-Senta, den nye lundehunden på Værøy, hvor man jo har vært uten fastboende hund i noen ~~xxx~~ år, men hvor datterdatter av Monrad Mikalsen, ofte gitt tilnavnet "Lundehundens far", nå har fått seg en tisper. Hennes bror er på utsikt etter en passende hanhund, så det ser ut til at vi kan få nye tilskudd av lundehunder "født på Værøy" igjen.

Selv om noen aviser skrev "Den siste lundehund død" så er det altså langt fra tilfelle, det var den siste fastboende på Værøy det den gang dreiet seg om. Idag finnes det vel mellom 600 og 620 lundehunder i verden, det er fortsatt en av verdens sjeldneste hunderaser, men vi regner idag med at rasen som sådan er reddet.

I mosjøen passet det å delta på Vefsnutstillingen, hvor veteranen fikk følgende kritikk:

"Meget godt sammensatt tisper av utmerket type
og som bærer sine år meget godt.
Vakkert hode, fin kropp, fine ben og tær.
1 Vetk. 2 BTK CK

Under bedømmelsen av BTK (Beste tisper klasse) uttalte dommeren: "De gamle er eldst, men de unge får slippe til."

PLUTO

P.S.

Selv om lundehunder vanligvis holder seg godt om man sørger for at de ikke blir tykke, de er omtrent altetende, så man må passe på at de ikke får for meget å spise, så er det vel ikke vanlig at en hund får 3 CACIB etter at den er blitt veteran d.v.s. er blitt minst 7 år gammel.

PLUTO

Good
gul

God Jul
Och
Gott Nytt År

ÖNSKAR

Fam Backman

Fam Sundman

Fam Lundquist

SÅ SÖRJER MAN ETT DÖTT DJUR.

Människans förhållande till djuren är viktigt. Det tycker biskopen i Skara, Helge Brattgård. Därför har han etablerat kontakt med veterinärerna för att lära dem hur man handskas med människor som sörjer ett dött djur. Även landets övriga biskopar har fått Helge Brattgårds synpunkter på människan, djurhållningen och vårt etiska ansvar. Tillsammans med veterinär Eva Gustavsson vid djursjukhuset i Skara, reser Helge Brattgård land och rike kring och föreläser om vårt ansvar för och våra känslor kring djuren. För första gången har duon nu vänt sig till dem det direkt berör. Djurägarna. Sorgen över ett dött djur kan kännas svår. Ja, det är faktiskt samma reaktioner vi känner över ett saknat djur som när vi mister en kär människa. Faktum är att ett husdjur betyder väldigt mycket för många människor. Men våra veterinärer, som avlivar hundratals djur om året, har ingen som helst utbildning för att ta hand om de människor som drabbas av sorgen.

Biskop Helge Brattgård och smådjursveterinär Eva Gustavsson i Skara vill råda bot för detta. -vi veterinärer måste skaffa oss kunskap om hur människor i sorg beter sig, säger Eva Gustavsson. Nu arbetar hon tillsammans med biskopen på att föra in de etiska frågorna i veterinärutbildningen.

Människan har ett ansvar för djuren. Ett stort ansvar eftersom vi kan råda både över deras liv och död. Biskop Helge Brattgård och veterinär Eva Gustavsson, tog upp ett viktigt ämne inför närmare 200 medlemmar i Skaraborgs kennelklubb . Låta leva, låta dö, heter duons föreläsning, en föreläsning de tidigare hållit i många sammanhang, allra först vid veterinärhögskolan som ett led i blivande veterinärers utbildning.

-Det visade sig att vi veterinärer visste allt som är värt att veta rent tekniskt om hur man ska avliva djur. Hur man ska förfara med den människa som tycker om djuret visste vi inget om, konstaterar Eva Gustavsson. Det var där biskop Brattgård kom in i bilden.

-Ämnet intresserar mig oerhört. Det mänskliga sorgearbetet är likadant antingen man sörjer en anförvant eller ett kärt djur. Och vårt förhållande till djuren är viktigt. Genom att ge akt på hur vi reagerar inför djuren, lär vi oss mycket om vårt mänskliga beteende, sade biskopen.

-Det blir svårt att efter detta komma igen med nya och engagerande programpunkter, sa kennelklubbens ordförande, Lennart Wingstrand, när han tackade föreläsarna med blommor. Att han slog huvudet på spiken tyckte säkert alla i publiken, en publik som verkligen engagerades och tändes av de båda skickliga föreläsarna. Eva Gustavsson tog upp avlivningsproblematiken sedd ur veterinärens ögon. -Det är inte alltid så lätt för oss heller. Ofta tänker jag själv på hur lätt jag släcker ett liv. Bara genom en liten spruta, säger hon.

Eva Gustavsson menade också att de människor som under åren kommit till henne med djur för avlivning lärt henne oerhört mycket. Det är de misstag mot människor som Eva Gustavsson anser sig ha begått som hon genom att gå ut och föreläsa på veterinärhögskolan vill hindra andra från att göra om.

Helge Brattgård framförde en del allmänna synpunkter på människans förhållande till djuren. Hans påstående och frågor väckte publiken till eftertanke mer än en gång.

-Enligt bibeln är djurplågeri en av de största synderna på jorden, konstaterade biskopen. Han funderade också över vad som är djurplågeri. Kan det exempelvis vara när en människa av missriktad kärlek och egoism, vägrar inse att hon bör se till att ett kärt husdjur som är gammalt och sjukt får dö?

Moderna djurfabriker och den cyniska/ekonomiska inställningen att "det djur som är nyttigt för människan är det enda djur som har rätt att få finnas", togs också upp av biskopen.

Över huvudtaget ställdes många obesvarade frågor denna kväll. Frågor som säkert mynnar ut i tankar, begrepp och åsikter hos många hundägare som tidigare inte ordentligt tagit till sig dessa viktiga etiska frågor.

Till
Er Alla
Från Oss Alla
En Riktigt
God Jul

EN GLÄDJENS DAG

Den 28 september höll Norsk Lundehund Klubb sin officiella utställning i Oslo.

Siv och jag bestämde oss för att delta. Det kunde ju vara trevligt att vara med på en utställning med många hundar, 1984 var det 51 st anmälda. Vi skickade iväg anmälan för våra tre hundar, Andrimne "Viktor", Brynhild "Tilda" och Duratro "Emma". Viräknade med att inte ha så mycket att hämta bland så många hundar, men friskt vågat är ju hälften vunnit. Samtidigt skulle jag boka plats åt oss på Essömotellet i Hövik, vi brukar bo där när vi är i Norge. Men det gick inte alls, det var helt fullbokat. Vi vände oss då till våra vänner Anne-Lise och Roar Torsteinsen för att få hjälp. Dom erbjöd sig direkt att vi skulle få övernatta hos dom. Det är skönt med vänner.

Med oss hade vi också Jonny Andersson och hans hundar Filippa "Fiffi" och Biri "Snöret".

Vi reste över på fredagen och kom fram i kvällen. Vi hade en mycket trevlig kväll tillsammans med vårt värdpar och våra hundar. Alla hundarna gick bra ihop och det blev inte ens en antydning till bråk.

På lördagsmorgon åkte vi till utställningen, det var 50 st vuxna Lundehundar anmälda. Utställningen var öppen för alla hundar i spetshundsgruppen. Det fanns således en hel massa spetsar där.

Vi hade tur med vädret, det var en skön och solig höstdag och det var ju tur eftersom all bedömning skulle ske utomhus.

Som domare hade vi Olov Campell.

Så började bedömningen. Vi hade anmält Emma i championklass. När så tikarna var klara så stod, hör och häpna, vår Emma som segrare. Hon blev alltså bästa Lundehundstik. Bästa hane blev en Norsk hund som heter Snadd. Dessa båda möttes sedan för att utse vackraste Lundehunden. Oj, vad jag blev glad när Emma det också, och blev utställningens bästa Lunde. Glädjen blev inte mindre av att våra veteraner, Viktor och Tilda blev bästa hane resp. bästa tik i veteranklass. Viktor blev sedan utsedd till bästa Lundehundsveteran.

Nu vidtog några timmars väntan på grupptävlingarna senare på eftermiddagen. För den oinvigde kan jag berätta hur det tillgår. Det koras alltså en hund i varje ras till BIR=bäst i rasen. Dessa hundar möts sedan i BIS=best in show. Vinnaren där blir således utställningens vackraste hund

Grupptävlingarna började för vår del med tävlan om bästa veteran. Det visade sig att det bara var två veteraner som hade kvalificerat sig, vår Viktor och en Wells Corgi. Det känns alltid lite pirrigt när man kommer in i ringen, men den här gången gick det bra, Viktor blev bästa veteran.

Så blev det då dags för höjdpunkten, Best in Show. Jag vet inte hur många spetshundar som deltog, jag var helt upptagen med att försöka visa Emma så snyggt som möjligt. Jag skulle tro att mellan 20 och 30 hundar deltog, spetsgruppen är ju rätt så stor. Domaren börjar alltid med att plocka ut 5 hundar som ska tävla vidare. Vi hade tur att komma med bland dom och då tänkte jag att vi kan inte bli sämre än femma = reserv. Hundar som inte gått till final får så lämna ringen. Spänningen börjar nu stiga och knäna börjar bli mjuka.

Domaren synar nu finalisterna än en gång och så pekar han på mig. Jaha tänkte jag, då blev vi femma. Domarna brukar nämligen börja nerifrån. Men se, inte denna domaren, han pekar på plats nummer ett. Jag vet inte hur jag tog mig och Emma från vår plats i ringen till skylten med ettan. På något sätt måste det ha gått hur mjuka benen än kändes.

Jag tror att man måste vara något av idealist eller hundidiot för att förstå hur det kändes att stå som segrare.

Naturligtvis kramade jag om lilla Emma, det var ju hon som hade vunnit.

Så var det dags för prisutdelning, vi fick en mycket vacker glaspjäs med Norska Lundehundsklubbens emblem och ett band i Norska färgerna. Och, eviga fåfänga, en jätterosett med texten BIS.

Ja det var en glädjens dag.

Björn.

Det gick också bra för Jonny. hans Snöret blev BIR-junior. Alltså utställningens bästa Lundehundjunior

Grattis.

SSK GÖTEBORG Int. 1985.11.24. Domare M. Maljanen.

BIR. INT.o.NORDUCH. Sörbygdas Villak N 10919/80

Äg. Heide-Arild Solveig Erling NORGE

BHKL. 2ck Balder N 15877/84

Äg. Liv Hedemark NORGE

BHKL 3ck NUCH Mikkel N 15878/84

Äg. Heide- Arild Solveig o Karl Erling NORGE

BIM Saga N 15876/84

Äg. B o H Hagen NORGE

BTKL 2 Lommi N 15874/84

Äg. Reinli Milker 7130 ANGERED

BIR Junior Hammerveiens Biri N 0972/85

Äg. Jonny Andersson MARIESTAD

SSD WASA-HAMNEN 1985.10.12. Domare M Maljanen.

BIR INT.o.NORDUCH NV-79.80. Havamals Andrimne

S 29450/76

Äg. Siv o Björn Niklasson SKARA

BHKL 2ck S.o.SFUCH Charmör av Åsen N 01338/84

Äg. Pia Aspegren Bäckersro 61600 ÅBY

BIM INT.o.NORDUCH Havamals Brynhild S 41301/79

Äg. Siv o Björn Niklasson SKARA

BTKL 2ck S.o.NUCH Havamals Duratro S 37037/79

Äg. Siv o Björn Niklasson SKARA

BTKL 3ck Havamals Gunlod S 63290/83

Äg. Sven Persson STUGUN

BTKL 4ck SUCH Backängens Filippa S 52468/80

Äg. Jonny Andersson MARIESTAD

Bir Junior Hammerveiens Biri N 04972/85

Äg. Jonny Andersson MARIESTAD

NORSKA LUNDEHUNDSKLUBB OSLO 1985.09.28. Domare Olav Campell

BIR BIS S.o.NUCH Havamals Duratro S 37037/79

Äg. Siv o Björn Niklasson SKARA

BTKL 2 Maasta av Valpåsen N 15697/84

Äg. Anne-Lise o Roar Torsteinsen VÄYENENGA

BTKL 3 Edda N 13833/81

Äg. Elisabet o Aggot Harbita KRODEKLEIVA

BTKL 4 NUCH Lundi N 05314/84

Äg. Anne-Lise o Roar Torsteinsen VÄYENENGA

BTKL 5 Linesvike's Luna N 12373/84

Äg. Eli Lindsjö OSLO

BIM NUCH Snadd N 13806/79

Äg. Turid Helfjord HOLEN

BHKL 2 NUCH Heggelundens Lupus N 00746/81

Äg. Ragnhild Brevig ÖYDEGARD

BHKL 3 NUCH Mikkel N 15878/84

Äg. Solveig Arild o Karl Heide OSLO

BHKL 4 NUCH Kim N 13807/79

Äg. Gro Kristiansen LIER

BHKL 5 INT.o.NORDUCH Sörbygdas Villak N 10919/80

Äg. Solveig Arild o Karl Heide OSLO

BIS Veteran INT.o.NORDUCH NV-79,80 Havamals Andrimne

S 29450

Äg. Siv o Björn Niklasson SKARA

BIS 4 Junior Hammerveiens Biri N 04972/85

Äg. Jonny Andersson MARIESTAD

SSD GÖTEBORG 1985.10.20. Domare Peter Pedersen

BIR SUCH Backängens Filippa S 52468/80

Äg. Jonny Andersson MARIESTAD

Vinnare 1984 av "Tor och Etnas vandringspris för
bästa tassar" blev Charmör av Åsen.

äg. Pia Aspegren.

Vi gratulerar Charmör och Pia

NYA CHAMPION.

SLUCH. Cissi S-34641 / 82 Uppt. Ulla Ingels. Boda.
Äg. Erna Karlsson. Lerum.

Se SFUCH. Charmör av Åsen. NO1338 / 84. F. 831106
e: Fredrik. u. Timeleine av Valpåsen.
Uppt. Vigdís Brorvold. Norge.
Äg. Pia Aspegren. 6600 Åby.

GRATTIS!

O.B.S. För att kunna räkna ut vem som blir
Årets Lundehund 1985, måste samtliga
skicka in utställningsresultat på sin hond.
Glöm ej att ange antalet utställda hundar
på varje utställning.
Endast hundar vars resultat skickas in
till mej kan bli med i räkningen av
Årets Lundehund - 85.

God Jul & Gott Nytt År / Johnny.

Adress till Tärningskommitten: Johnny Andersson
Pl. 1739. S:a Lövåsen
54200 Mariestad.

 0501-26054.

SPECIALKLUBBEN FÖR
SÄLLSKAPS- & DVÄRGGHUNDAR
SÖDRA AVDELNINGEN

Årsmöte

Medlemmarna i SSD Södra avdelning kallas till årsmöte lördagen den 1 februari 1986, kl 14.30.

Plats: Skandic Motell, Jannebergsgatan 2, Karlshamn.

Efter årsmötesförhandlingarna planeras en debattstund om SSD:s framtid, och om hur Södra avd bör verka och vara framledes.

Vi hoppas att många medlemmar tar vara på detta tillfälle att framföra sina åsikter, frågor och idéer.

"Södra" är ett stort distrikt, vilket kan medföra ganska långa resor till och från årsmötet för somliga medlemmar. Med tanke därpå finns möjlighet att få en matbit innan hemfärden, och vi har tänkt oss att äta gemensamt efter mötet. Matkostnad meddelas innan mötets öppnande och anmälan till måltiden sker direkt på platsen.

För förslag och synpunkter beträffande styrelsens sammansättning nästkommande verksamhetsår, vänd er till sammankallande i valberedningen:
Robert A Raving, tel 0477-166 15.

HJÄRTLIGT VÄLKOMNA!

Styrelsen

*Tack för ett trevligt år
God och Glad Helg*

GOD JUL OCH GOTT NYÅR !

ÖNSKAR.....

"BASSE"

AASTA OCH OLE NIELSEN
i
STOGÅS

Vandringspris

BIG	I	5 p.	BIS	I	5 p.
BIG	2	4 p.	BIS	2	4 p.
BIG	3	3 p.	BIS	3	3 p.
BIG	4	2 p.	BIS	4	2 p.
BIG	res.	I p.	BIS	res.	I p.

Lydnadsprov

I	Klass I	=	5 p.
I	"	2	= 5 p.
I	"	3	= 10 p.
Champion		=	15 p.

Dekaler och märken m.m.

Dekaler

6:- /par

Streamers

2:50/st

Vykort

1:- /st

Dräktmärke (handsytt)

22:50/st

Klubbmål

10:- /st

21-lotteri

Hjälp till att stödja sällskapet's ekonomi genom att sälja lotter.
Beställ genom kassören. 1:-/st.

Postgiro 92 22 57 - I

Annonsspriser (utan foto)

Helsida 50:-

Halvsida 25:-

Mindre notiser 13:-

(med foto)

Helsida 75:-

Halvsida 60:-

Tredjedel 40:-

Betaltning för annonser insändes till kassören. TACK.

Manus och annonser till tidningen sändes till

Björn Niklasson

Kämpagatan 6

532 00 Skara

Tel. 0511/13609 (Kvällar o Helger 14852)

